

Der var engang en by
med mange grønne tårne,
og grå gader,
og grønne kanaler.
Byen var hovedstad i et lille
dronningerige uden bjerge.
Det myldrede af børn
og voksne i byen;
nogle var raske,
og andre var syge.
nogle var rige,
og flere var fattige.
Men *en* ting havde de
næsten alle til fælles:
de kunne nu så godt li'
deres by
med de mange
grønne tårne.

Byen lå ved et sund,
som godt nok ikke
var helt så rent
som i gamle dage.
Men det så alligevel
meget smukt ud,
når solen skinnede
og mange hvide sejle
bevægede sig
i vinden.

På den anden side af sundet
kunne man se kysten
af et andet land
og andre myldrende byer.

Menneskene i de to lande
syntes nok
hver for sig
at det var et besynderligt
sprog man talte
ovre på den anden side.
Men man kom alligevel godt
ud af det sammen,
og havde derfor ikke ført krig
i flere hundrede år.

På begge sider af sundet
var byerne omgivet
af frugtbare marker.
Ja, så gavmild var jorden,
at man kunne sælge korn
til mange landsdele
hvor jorden ikke gav nok.

En skønne dag skete der det,
at nogen fandt på
at bygge en ny slags fabrik
på stranden
i landet
på den anden side af sundet.

Det var aldrig rigtig
til at finde ud af,
hvem der *egentlig*
havde bestemt,
at der skulle bygges
netop den slags fabrik
på netop
det sted.

Men en ting er ganske klar:
man havde aldrig nogensinde
spurgte de mange mennesker
omkring sundet
om sagen.

Den fa saga BARS

Så da menneskene
en dag opdagede
to blændhvide huse
ved vandkanten,
to hvide kasser med striber
og høje skorstene,
-- ja, så var det,
at de gned øjnene
og rystede på hovedet,
og enkelte troede sågar,
at de drømte.

Det blev nu straks forklaret,
at i de sribede huse
blev der lavet
lys
og kraft
og varme
til glæde for alle.
Og det lød jo meget godt
altsammen.

Men det var nu engang såda:
med menneskeslægten,
at nogle plagedes af
stort videbegær.

